

opusdei.org

Лист Прелата (березень 2010)

У ці тижні Великого посту єпископ Хав'єр Ечеваррія говорить нам про “вкрай важливі щоденні зусилля в конкретних речах навернути наші серця до Бога”

23.03.2010

Мої дорогі діти: нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

В своєму цьогорічному посланні на Великий Піст Папа зосередився на темі справедливості.

Посилаючись на класичне визначення цієї чесноти — *віддавати кожному належне* — Бенедикт XVI говорить: “закон не може гарантувати людині те, чого вона потребує найбільше. Щоб її життя стало повноцінним, людині необхідно те потаємне, що може бути лише даром: людина живе любов'ю, яку тільки Бог, що створив людину на свій образ і свою подобу, здатен передати.”[1]

Віддавати кожному належне у стосунках між людьми є необхідною умовою для розвитку справедливого, власне людського суспільства. В цьому сенсі кожен з нас мусить старатися належне виконувати свої обов'язки щодо інших, як в особистий спосіб, так і будучи членом спільноти: родини, компанії, громадського товариства. Але, як говорив св. Хосемарія, ми не можемо лише цим задовольнитися: **“практикуй**

справедливість, але перевищуй її милосердям.”[2]

Щирість та чесність у виконанні своїх обов'язків щодо інших формує базис для належне впорядкованого суспільства, але лише цього замало. Наш Господь турбувався про хворих та голодних, але передусім він прагнув задовольнити духовні потреби: необізнаність з реальністю божественного, хворобу гріха...Як писав св. Августин, якщо “справедливість є чесною, що дає кожному належне... де тоді справедливість людини, коли вона залишає справжнього Бога?”[3] Як наполягав наш Отець: **”знайте, що сама лише справедливість не спроможна розв'язати великі проблеми людства. Якщо ви дієте виключно справедливо, не дивуйтеся, що люди почуваються ображеними.**

Гідність людини, дитини Божої, вимагає значно більше.

Справедливість має бути просякнута та супроводжувана милосердям, яке сповнює все ароматом обожнення: *Бог є любов* (1 Йо 4:16). В усьому, що ми робимо, нашою рушійною силою мусить бути **Любов до Бога, яка полегшує нам любити ближнього, очищує та підносить усяку земну любов на вищі щаблі.”[4]**

Ці роздуми на початку Великого посту допоможуть нам протягом наступних тижнів приготуватися до Пасхи, втілюючи в життя літургійний заклик до навернення. Щоб ефективно сприяти побудові більш справедливого суспільства, ми, перш за все, повинні впорядкувати наші власні серця.

Наш Господь, дорікаючи фарисеєві за його турботу про “чисту” та “нечисту” їжу, сказав, що *нема нічого зовнішнього для людини, що, входивши в неї, могло б її осквернити; лише те, що виходить з людини, осквернює людину.*[5]

Саме людське серце, уражене первородним гріхом та нашими особистими гріхами, є джерелом найбільшого зла, але те саме людське серце, вилікуване та піднесене Божою ласкою, стає джерелом також найбільшого добра.

Первородний гріх є причиною розриву того зв'язку, який в часи ранньої історії людства тісно єднав людей з Богом та один з одним. Особисті гріхи людини поглиблюють цей розрив, перетворюючи його на глибоке відчуження. Ми бачимо це в багатьох проявах нашого особистого та колективного

життя. Людина, будучи від природи відкритою на інших, “стикається у своєму бутті з дивною силою тяжіння, яка вивищує її над іншими та спрямовує проти них: це і є егоїзм - результат первородного гріха. Спокушені брехнею Сатани, Адам та Єва зірвали плід всупереч божественному наказу, заступивши логіку довіри й Любові логікою підозри та змагання, а сприйняття і довірливе очікування від Іншого - прагненням захоплення та діями на власний розсуд (пор. Бут 3:1-6), отримавши як наслідок відчуття тривоги та непевності. Як може людина звільнити себе з полону цього егоїстичного впливу та відкритися на любов?”[6]

Це питання виражає найглибше прагнення кожної особистості, створеної з любові та задля любові, усіх жінок та чоловіків, як

би довго вони не намагалися приховати його - прагнення наповнити свої серця великою та чистою любов'ю, яка походить з віддання себе Богові та іншим задля Бога, не залишаючи місця невпорядкованому самолюбству. Це можливо тільки завдяки Божій ласці, яка лікує, зміцнює та підносить наші душі, ласці, яка подається нам надміру, передусім в таїнствах Примирення та Євхаристії.

Отже, під час цьогорічного Великого посту будемо виховувати прагнення духовного оновлення, більш старанно готуючись до Сповіді, прибігаючи до неї достатньо часто, та з більшою любов'ю готуючись до щоденного причастя нашого Господа у Євхаристії. Робитимемо також усе можливе, допомагаючи йти цим шляхом тим, з ким ми зустрічаємось кожного дня. Чи

прийняли ми рішення в особливий спосіб пережити пісні практики, які подає нам Церква у ці тижні? Зусилля, докладені щоб бути ближче до нашого Господа та його Святої Матері, більша щедрість у проявах духа покаяння, встановлення конкретних цілей у допомозі іншим, а особливо в нашому апостольстві, допоможуть нам упевнитись в тому, що наші душі є добре підготовленими до споживання плодів Пасхи.

На цьому шляху вкрай важливими є щоденні зусилля в конкретних речах повернути наші серця до Бога. Ці успішні перетворення, можливо у малому, але із зусиллями, притаманними великим змінам, мають велику вагу у справі нашого освячення. Наш Господь пристрасно бажає, щоб ці зміни сталися в нас, але він потребує для цього нашої особистої участі. Згадаймо слова

св. Августина: “Бог, який створив тебе без тебе, не може спасти тебе без тебе.”[7]

Натхнений Святим Духом малий щоденний поступ має силу широко відкрити двері нашого еґо, щоб дозволити божественній благодаті очистити його та засвітити світлом любові до Бога та ближнього. Тому, як писав св. Хосемарія, **“ми не можемо розглядати цей Великий піст просто як черговий літургійний період, який приходить з року в рік. Це завжди унікальний час божественної допомоги, яку ми маємо прийняти. Ісус, який проходить поруч, сподівається, що ми зробимо великий крок уперед саме сьогодні, саме зараз.”**[8]

Згадаймо, що слово “справедливість” у Святому Письмі має дуже глибоке

значення, особливо коли йдеться про Бога. В цьому контексті воно означає передусім божественну святість, якою, як навчає нас св. Павло у листі до римлян, Бог хоче обдарувати нас через віру в Ісуса Христа. *...справедливість Божа через віру в Ісуса Христа для всіх, хто вірує, бо нема різниці. Всі бо згрішили й позбавлені слави Божої, і оправдуються даром його ласкою, що через відкуплення, в Ісусі Христі: якого видав Бог як жертву примирення, в його крові, через віру, щоб виявити свою справедливість відпущенням гріхів колишніх.* [9]

Тільки будучи з'єднаними з Христом через віру та таїнства, ми зробимо нашою власною ту святість, яку він здобув для нас, вмерши на Хресті за наші гріхи та воскресши для нашого виправдання. “Тут ми знаходимо божественну справедливість, яка

так сильно відрізняється від своєї людської подоби. Бог заплатив за нас викуп в своєму Сині, ціну воістину надмірну. Зустрівшись зі справедливістю Хреста, людина протестує, бо це відкриває їй, що вона не є самодостатнім буттям, але потребує Іншого, щоб реалізувати себе цілковито. Навернення до Христа і віра в Євангеліє зрештою означають саме це: покинути ілюзію самодостатності задля відкриття та прийняття своєї справжньої потреби — потреби Іншого та Бога, потреби його прощення та дружби.”[10]

В цьому контексті ми добре розуміємо постійне наголошення нашим Отцем, передусім його власним прикладом, на щоденному переживанні в нашому житті “ролі блудного сина”! Його наука завжди, а особливо у наступних тижнях, є

вчасною для нас. “Людське життя є певною мірою постійним поверненням до дому нашого Отця. Ми повертаємось через розкаяння, через навернення серця, тобто бажання змінитися, тверде рішення покращити наше життя, виражене в жертві та самовідданості. Ми повертаємось до дому нашого Отця у таїнства прощення, коли, сповідаючись у наших гріхах, знов зодягаємось у Христа і стаємо його братами, членами Божої родини. Як отець з притчі, Бог чекає на нас з розкритими обіймами, хоча ми і не заслуговуємо на це. Неважливо, наскільки великим є наш борг. Саме як блудний син, все що ми маємо зробити, це відкрити наші серця на тугу за батьківським домом, на здивування та потіху з Божого дару називатися його дітьми, і справді ними бути, незважаючи на те, що наша

**відповідь йому є такою
жалюгідною.”[11]**

Нам буде легше невтомно
подорожувати цим шляхом, якщо
ми залишимося близькими до
нашої Матері Марії і до св. Йосифа,
її найчистішого чоловіка. У цей
Марійний рік, розпочатий в Opus
Dei, у день свята Святого Патріарха
з великою довірою звернімося до
них з невідкладним бажанням
оновити нашу відданість Справі. Я
вкотре був зворушений словами
св. Хосемарії, над якими всі ми
маємо глибоко замислитися.

Звертаючись до початку
апостольської праці Opus Dei серед
жінок, він сказав своїм дочкам: **“Я
думав, що Opus Dei - тільки для
чоловіків... напередодні 14
лютого 1930 р. я ще не знав про
ваше існування в Opus Dei, хоч
моє серце палало бажанням
сповнити Божу волю у
всьому.”[12]** Мої дочки та сини, чи

намагаємося ми в усі часи
плекати цю схильність —
бажання сповнити Божу волю? Чи
розуміємо ми, що тільки з таким
ревним бажанням будь-яка добра
поведінка християнки чи
християнина щось важить?

Останнього місяця в рамках Року
Священства я зробив коротку
подорож до Валенсії на
запрошення місцевого
Архієпископа, а також до Пальма-
де-Мальорка на Балеарських
островах, де апостольська праця
Прелатури постійно розвивається.
Там я вкотре відчув у багатьох
душах спрагу Божої присутності, я
бачив, з якою вдячністю вони
отримують духа *Opus Dei*, який
допомагає їм шукати та знаходити
Святу Трійцю у своїх щоденних
заняттях. Як завжди під час таких
подорожей я покладаюся на ваші
молитви. Ніколи не залишайте
супроводжувати мене!

23 числа ми знов будемо згадувати річницю смерті нашого улюбленого дона Альваро. Згадуючи ту постійність, з якою він завжди заохочував нас звертатися до Матері Божої, я пропоную звернутися до його заступництва, щоб благодать цього Марійного Року глибоко проникла у наші душі.

Наприкінці цього місяця, 28 числа, ми відзначатимемо чергову річницю священницьких свячень нашого Отця. Звернімося до його заступництва в молитві за Папу та тих, хто йому допомагає, за інших єпископів, за священників в усьому світі, за священницькі та релігійні покликання, за святість цілого Божого люду, який Ісус придбав ціною своєї крові.[13]

З усією любов'ю, благословляю вас!

Ваш Отець,

+ Хав'єр

Рим, 1 березня 2010

[1] Бенедикт XVI, Послання на Великий піст 2010, 30 жовтня 2009

[2] Св. Хосемарія, *Христос проходить поруч*, 77.

[3] Св. Августин, *Про град Божий*, XIX, 21.

[4] Св. Хосемарія, *Друзі Бога*, 172.

[5] Мк 7:15

[6] Бенедикт XVI, Послання на Великий піст 2010, 30 жовтня 2009

[7] Св. Августин, *Проповідь* 169, 13 (PL 38, 923).

[8] Св. Хосемарія, *Христос проходить поруч*, 59.

[9] Рим 3:22-25.

[10] Бенедикт XVI, Послання на Великий піст 2010, 30 жовтня 2009

[11] Св. Хосемарія, *Христос проходить поруч*, 64

[12] Св. Хосемарія, нотатки з сімейної зустрічі, 14 липня 1974.

[13] Пор. *1 Кор* 6:20; 7:23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-berezen-2010/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-berezen-2010/)
(23.02.2026)